

Francesco Petrarca (20 červenec 1304
Arezzo - 19 červenec 1374 Arquà)

Francesco Petrarca

- 1304 – narodil se v Arezzu (otec, bílý guelf, byl vypovězen z Florencie)
- 1312 – rodina se přestěhovala do Avignonu, kde sídlil papežský dvůr
- 1316-20 – Francesco studoval v Montpellier
- 1320-26 – studoval v Bologni, pak návrat do Avignonu
- 1327 – setkání s Laurou
- 1330 – ve službách kardinála Giovanniho Colony, cesty po Evropě, návštěva Říma
- 1337 – život v ústraní ve Vacluse, literární činnost
- 1341 – korunovace vavřínovým věncem na Kapitolu (neapolský král Robert z Anjou)
- 1345-47 – opět osamělý život ve Vacluse
- 1348 – morová epidemie, umírá Laura
- 1350 – cesta do Říma (papež vyhlásil jubileum), seznámení s Boccaccem; pak znovu návrat do Vacluse, odmítá funkci papežského tajemníka
- 1353-61 – žije v Miláně, ve službách arcibiskupa Giovanniho Viscontiho a jeho nástupce Roberta Viscontiho; ten v roce 1354 korunoval Karla IV. italským králem, Petrarca byl členem vítací delegace; 1356 navštívil Karla IV. v Praze
- 1361-74 – Petrarca odchází z Milána (mor), pobývá v Benátkách, Pavii, Padově... Francesco da Carrara, vládce Padovy a mecenáš umění, mu věnoval pozemky a dům v Arquà, tam Petrarca prožil poslední roky svého života (zemřel v Arquà 1374)

díla psaná latinsky

- *Africa* – poema, námět z období 2. punské války
- *Bucolicum carmen* – eklogy
- *De viris illustribus* – životopisy slavných mužů
- *De secreto conflictu curarum mearum (Secretum meum)* – *O tajném střetu mých myšlenek (Mé tajemství)* – imaginární rozhovor Petrarcky se sv. Augustinem
- *De vita solitaria* – traktát, chvála osamělosti
- *De otio religioso* – traktát, chvála mnišského života

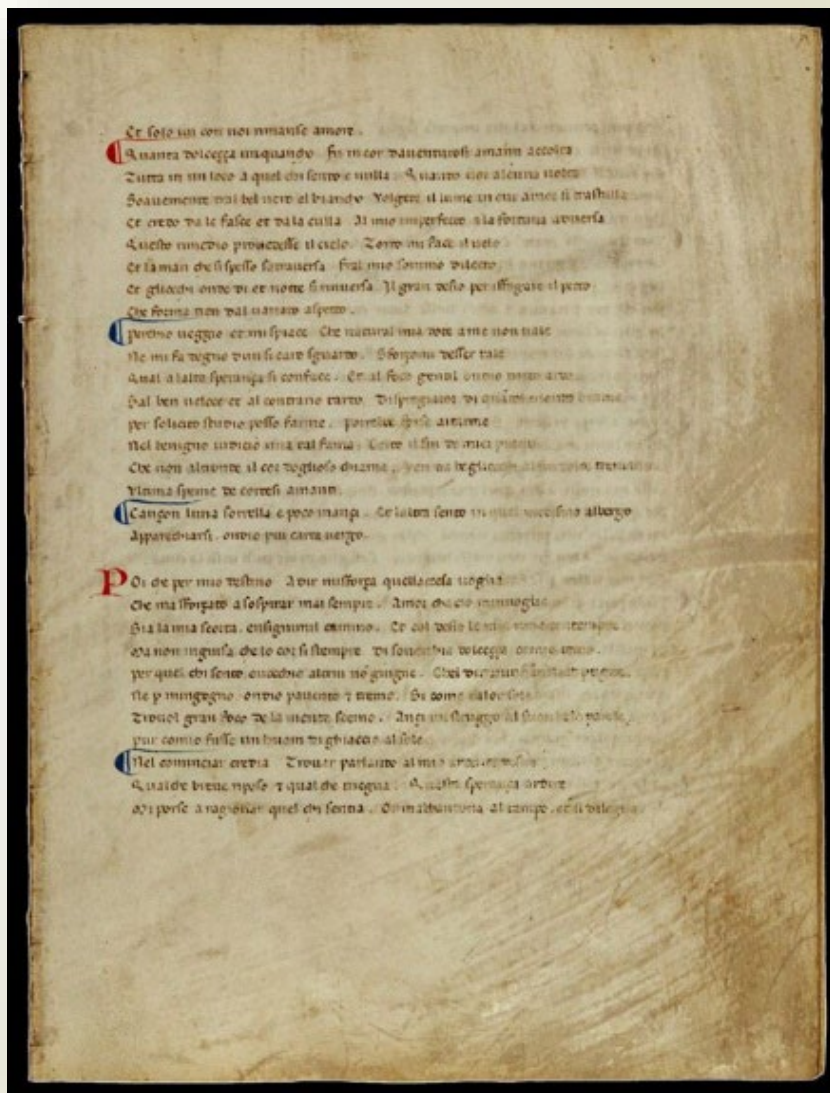
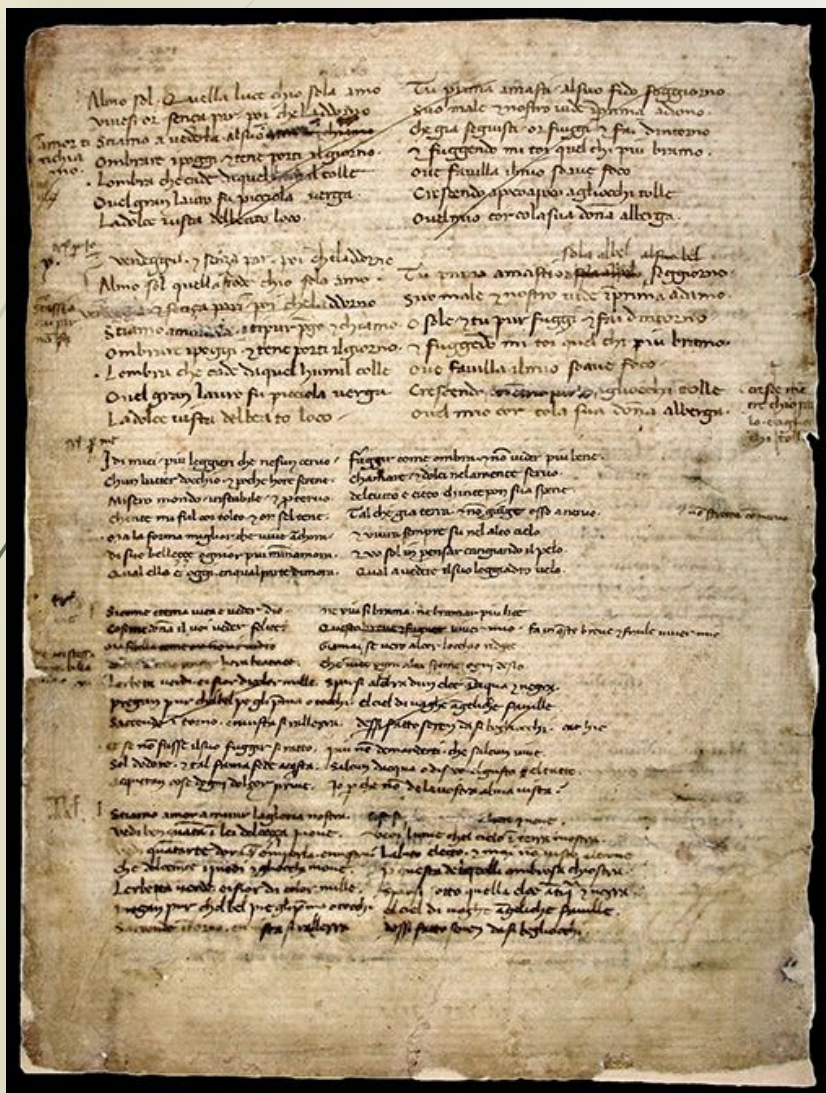
Podstatná část Petrarcových spisů je napsaná latinsky. Inspiraci nacházel v dílech antických klasiků (Cicero, Vergilius aj.), která zkoumal z filologického hlediska. Petrarca je v tomto ohledu bezprostředním předchůdcem italských humanistů 15. století.

italsky psaná poezie

De rerum vulgarium fragmenta neboli *Canzoniere* – *Zpěvník* – básně inspirované láskou k Lauře, napsané toskánskou italštinou

Rerum vulgarium fragmenta (Fragmenty básní v rodném jazyce), Canzoniere (Zpěvník)

366 básní: 317 sonetů, 29 kancón, 9 sestín, 7 ballat a 4 madrigalů

Erano i capei d'oro a l'aura sparsi
che 'n mille dolci nodi gli avolgea,
e 'l vago lume oltra misura ardea
di quei begli occhi, ch'or ne son sì scarsi;

e 'l viso di pietosi color' farsi,
non so se vero o falso, mi pareo:
i' che l'esca amorosa al petto avea,
qual meraviglia se di subito arsi?

Non era l'andar suo cosa mortale,
ma d'angelica forma; e le parole
sonavan altro, che pur voce humana.

Uno spirto celeste, un vivo sole
fu quel ch'i' vidi: e se non fosse or tale,
piagha per allentar d'arco non sana.

*Rozvíval kdysi vánek zlaté vlasy
a v tisíc sladkých uzlů zaplétal;
nad všechnu míru v krásných očích plál
líbezný svit, skrovný v nich v dnešní časy.*

Zbarvil tvář vskutku soucit, nebo já si
to při pohledu jenom namlouval?
V prsou jsem tolik vznětů k lásce hřál:
Je to snad div, že vzplanul jsem z té krásy?

Ona jak smrtelnice nechodila,
šla krokem andělů a její slova
znívala jinak, než zní lidský hlas.

Duch z nebes, živé slunce tenkrát byla,
jak jsem ji viděl. Tak ji vidím znova.
Vem luku šípy — rána pálí zas.